■ جام دیده ها

گفت‌وگو با نصرالله عبداللهی

اوفارل در آرژانتین به ما خیلی کمک کرد

نصرالله عبداللهی مثل کازرانی، آندرانیک، حجازی و نظری بهترین‌های تیم ملی در جام‌جهانی ۷۸ بود. بار اصلی تیمی که برای نخستین مرتبه به جام جهانی راه یافته بود، بیشتر روی دوش مدافعان و دروازه‌بانی بود که خوشبختانه آنها این بار را به سلامت به آخر رساندند. عبداللهی که مدت‌ها برای خودش مربی مطرحی در فوتبال ایران بوده، می‌گوید که اگر دستیاری به برانکو و جمع مربیان تیم ملی اضافه شود، اوضاع تیم ملی بهتر از قبل هم می‌شود. یک مربی که خودش روزگاری مدافع تیم ملی بوده و به خوبی ریزه‌کاری‌های این خط را بلد است. عبداللهی برای آن که سوءتعبیر نشود می‌گوید این مربی خارجی باشد خیلی بهتر است.

...

■آقای عبداللهی الان اگر به جام جهانی ۷۸ برگردید، با حسرت نگاه می‌کنید یا با هیجان؟

همین که رفتیم به جام جهانی و جزء شانزده تیم، اتفاق بزرگی بود. همه ما هیجان‌زده بوده‌ایم. برای اولین‌بار به این بازی‌ها رسیده بودیم، ولی ناراحتی من این است که نتوانستیم بعد از جام جهانی دوباره تیم را تشکیل دهیم و در تورنمنت دیگری حاضر باشیم. افسوس من همین است. آن همه تجربه در زمان بازی به کار ما نیامد. کاش می‌شد یک جای دیگر می‌رفتیم و نشان می‌دادیم که چقدر پخته شده‌ایم.

■بعضی‌ها می‌گفتند اگر از نظر پاداش بیشتر هوای تیم را داشتند، شما نتایج بهتری در آرژانتین می‌گرفتید؟

بله، تا حدودی درست می‌گویند. از نظر مالی خیلی نرسیدند، ولی این مسئله خیلی تاثیر نداشت. ما هر بازی را در دور مقدماتی می‌بردیم، هزار دلار می‌گرفتیم، اما کویتی‌ها هر مسابقه‌ای می‌بردند یک مرسدس بنز می‌گرفتند. خود شما مقایسه کنید متوجه موضوع می‌شوید. جریان ما در آن روزها بالاخره همین بود. صحبت‌های زیادی در این موارد شنیده می‌شد، اما متاسفانه عملی نشد. البته اینطور نبود که تاثیر بدی روی نتایج تیم داشته باشد.

■حقیقت دارد در بازی با هلند همه شما ترسیده بودید که نکند توپ را به شماها پاس بدهند تا خدای نکرده . . .

نه نترسیده بودیم، ولی چرا ترسیده بودیم. آنها تیم ۱۹۷۴ بودند، تیمی که نایب قهرمان جام جهانی بود، ضمناً ما هیچ شناختی از آنها نداشتیم و همین به ترس ما اضافه می‌کرد. تنها مسابقه‌ای که از آنها دیده بودیم در تورنمنت فرانسه بود که در عرض هفتاد دقیقه هشت گل به اف‌سی بروژ زدند. بروژ البته تیم کوچکی نبود و ده روز پیش از آن نایب قهرمان اروپا شده بود ما با بروژ ۱-۱ مساوی شدیم و به همین دلیل خیلی ترسیدیم. البته مربی بروژ ارنست هاپل بود که سرمربی هلند هم بود.

■اما چی شد که جلوی اسکاتلند توانستید یک بر یک نتیجه بگیرید . . .

قبل از مسابقه با اسکاتلند اوفارل آمده بود سر تمرینات ما. با هر بازیکنی ۲۰-۱۵ دقیقه صحبت کرد مثلاً با خود من ۱۵ دقیقه حرف زد که بازیکن روبه‌رویت کنی دالگلیش چطوری فرار می‌کند، چه جور استارت می‌زند، دریبل می‌کند و خیلی چیزهای دیگر. با همه بازیکنان در این موارد صحبت می‌کرد به همین علت ما خیلی راحت جلوی آنها بازی کردیم و شناختمان از اسکاتلندی‌ها تکمیل شد. ما اگر جلوی تیم‌های دیگر هم این قدر شناخت داشتیم شاید می‌توانستیم نتایج بهتری بگیریم. متاسفانه آن موقع دسترسی به اطلاعات به این راحتی نبود.

■چهار گل پرو هم البته اختتامیه خوبی نبود . . .

ما ۳-۳-۴ به زمین رفتیم. خواستیم تهاجمی بازی کنیم تا شاید با گل‌های زیاد ببریم و بالا برویم حشمت هافبک دفاعی برای این بازی نگذاشته بود. خیلی هم صاحب فرصت شدیم به همان اندازه پرویی‌ها ولی آخر سر آنها ۱-۴ بردند. سه گل آنها را تئوفیلو کوبیلاس زد که در آن مسابقه به عنوان هافبک نفوذی بازی می‌کرد و ما چون هافبک دفاعی نداشتیم خیلی راحت از آن عقب جلو می‌کشید و موقعیت گل به وجود می‌آورد. اتفاقاً نه بازیکن روبه‌روی من و نه دیگر مدافعان تیم به جز یک بار اشتباه نکردیم و بازیکنان روبه‌رویمان را از کار انداختیم ولی کوبیلاس را فکر نکرده بودیم که چطور مهار کنیم. متاسفانه توپ‌های ما هم گل نشد ولی توپ‌های آنها در عوض داخل دروازه ما می‌شد.

■آقای عبداللهی اصلاً می‌شود این تیم را با تیم الان مقایسه کرد؟

اصلاً نمی‌شود مقایسه کرد. آن موقع به عنوان تیم اول جام جهانی رفتیم جزء شانزده تیم. در تمام بازی‌های مقدماتی شکست نخوردیم و فقط دو گل خورده داشتیم. اما الان خیلی چیزها عوض شده، تیم ما به عنوان یکی از چهار تیم رفته بالا و خیلی چیزها هم عوض شده. در حال حاضر تیم ملی بازیکنان بزرگی دارد که تجارب جهانی دارند. خب بالاخره این چیزها مهم است.

■پیش‌بینی شما از نمایش تیم ملی ایران در جام جهانی چیست؟

امیدوارم صعود کنیم. به هر حال حق فوتبال ما حضور در جمع شانزده تیم است. تا آن روز هر چقدر تدارکات بهتری داشته باشیم عملکرد بهتری خواهیم داشت. به هر حال همه باید بدانند که موفقیت در جام جهانی و ارزش آن با هیچ چیزی قابل مقایسه نیست.

■مقابل پرتغال کار ما سخت‌تر است یا مکزیک؟

پرتغال. چون تیم بهتری است، منسجم‌تر است و بازیکنان بزرگتری دارد.

■جلوی آنها چه کنیم که بهتر نتیجه بگیریم . . .

کار عجیب و غریبی نمی‌توان کرد. باید از حداکثر توان بچه‌ها استفاده کنیم. از نظر روحی ـ بدنی باید آنها را به اوج برسانیم، چند تا بازی تدارکاتی هم خیلی مهم است.

■تا الان بهتر بود چند مسابقه تدارکاتی انجام می‌دادیم که ندادیم . . .

۶-۵ بازی. دو بازی با تیم‌های شبیه پرتغال، دو بازی با تیم‌های مکزیک و دو بازی با تیم‌هایی مثل آنگولا.

■کلاً وضعیت تیم را چطور می‌بینید؟

هر کاری می‌توانستند انجام دادند. به هر حال همه زحمت کشیده‌اند. کلاً برخلاف خیلی‌ها با تیم فعلی موافق هستم. فکر می‌کنم نفرات شایسته‌ای باشند. فقط برمی‌گردد به تدارکات تیم در روزهای آتی تا ببینیم چه می‌شود. این لیستی هم که دعوت کرده‌اند، خیلی خوب است همه هستند. هر کسی هر کس دیگری می‌خواست دعوت کند اختلاف زیادی با این نداشت.

بدون بازی تدارکاتی پیش به سوی قهرمانی

درودگر: با اقتدار قهرمان می‌شویم

مهدی زعیم‌زاده

ایران، قهرمان دائمی فوتسال آسیا خود را آماده می‌کند که برای هشتمین بار پیاپی جام قهرمانی را بالای سر ببرد، گرچه هفتمین قهرمانی ایران با صلابت همیشگی رقم نخورد و ایران سال گذشته در ویتنام، تساوی و حتی باخت را برابر حریفان آسیایی خود تجربه کرد. یک شکست برابر ژاپن و یک تساوی مقابل تایلند زنگ خطر را برای قهرمان همیشگی به صدا درآورد، با این حال ایران در ویتنام هفتمین قهرمانی را جشن گرفت و به دنبال این است که ماه آینده در ازبکستان برای هشتمین بار روی سکوی اول قرار بگیرد. از اول خردادماه مسابقات قهرمانی آسیا در تاشکند آغاز می‌شود و ایران به دنبال این خواهد بود که قهرمانی‌های خود را در قاره کهن به عدد هشت برساند. تا قبل از مسابقات سال گذشته ویتنام، ایران در تمامی بازی‌های خود برابر رقیبان هم قاره پیروز شده بود اما پیشرفت تیم‌هایی چون ژاپن، تایلند، چین و ازبکستان و جوانگرایی ایران موجب شد که فاصله قدرت اول فوتسال آسیا با رقبایش کاهش پیدا کند. از طرفی دیگر تیم‌های قاره به این نتیجه رسیده‌اند که ایران را می‌توان شکست داد و همین مسئله اعتماد به نفس آنها را بالا برده است. به همین دلیل ایران باید با تدارک کافی پای به تاشکند بگذارد. در این میان یکی از مشکلاتی که کمیته فوتسال در ماه‌های گذشته با آن روبه‌رو بوده عدم تدارک بازی دوستانه مناسب برای تیم ملی است. گویا مشکلاتی که فدراسیون فوتبال در راه ترتیب بازی دوستانه با آن روبه‌رو شد شامل حال کمیته فوتسال هم شده است و کمیته فوتسال نتوانست با حریفان صاحب‌نام اروپایی‌اش به توافق برسد. اردوی تیم ملی از زمستان سال گذشته شروع شد و قرار بود تیم در یک تورنمنت معتبر در دوبی شرکت کند که مرگ امیر دوبی باعث شد که آن تورنمنت لغو شود. همچنین یک بازی دوستانه در چک یا ایتالیا هم مدنظر کمیته فوتسال بود که نهایی نشد. در این چند ماهه هم تغییری در این شرایط به وجود نیامد و تیم ملی ایران در شرایطی عازم مسابقات ازبکستان خواهد شد که تنها چند بازی تدارکاتی با تیم‌های داخلی و دو بازی برابر لبنان در برنامه آماده‌سازی این تیم دیده می‌شود. ملی‌پوشان در هفته‌های گذشته چند بازی دوستانه برابر تیم‌های باشگاهی انجام دادند به عنوان نمونه ۴ بر یک صدرا را شکست دادند، ۶ بر ۳ برابر شهید منصوری به پیروزی رسیدند و برابر پست اصفهان شکست خوردند. دو دیدار تدارکاتی نه چندان سطح بالا هم برای قهرمان آسیا در نظر گرفته شده. تیم ملی هجدهم اردیبهشت‌ماه عازم لبنان می‌شود و ظرف روزهای نوزدهم و بیستم دو بازی دوستانه برابر تیم ملی این کشور انجام می‌دهد. سئوال اصلی این است که آیا این تعداد بازی دوستانه با چنین تیم‌هایی که همه در سطح پایین‌تری از ایران قرار دارند برای تیمی که قرار است برای کسب قهرمانی با تیم‌هایی چون تایلند، ژاپن و ازبکستان رقابت کند کافی است؟ صادق درودگر رئیس کمیته فوتسال دراین‌باره می‌گوید: «اگر تعداد بازی‌هایمان را با سال‌های گذشته مقایسه کنیم کم است اما در سال ۱۹۹۶ تیم ملی با انجام تنها ۲ بازی تدارکاتی به مسابقات جام جهانی اعزام شد و در مقایسه با آن سال بازی‌های بیشتری انجام دادیم.» در این دوره ایران با ترکمنستان، اندونزی و تایلند هم گروه است. از هر گروه تنها یک تیم صعود می‌کند و تنها یک تیم راهی مرحله بعد می‌شود. در مرحله بعدی ژاپن حریف ایران خواهد بود و قابل پیش‌بینی است که ایران راه سختی برای قهرمانی دارد. به هر حال خود درودگر هم به خوبی می‌داند که ده سال از ۱۹۹۶ گذشته و تیمی که قرار است در مسابقات قهرمانی آسیا شرکت کند باید بازی‌های بیشتری انجام می‌داد، مطمئناً کمیته فوتسال هم به دنبال این بوده که بازی‌های باکیفیت‌تری برای تیم ملی ترتیب دهد. درودگر توضیحات قانع‌کننده‌ای در این مورد ارائه می‌دهد: «ما با ۲۰ کشور برای انجام بازی دوستانه مکاتبه کردیم اما هر کدام از آنها به دلیلی موافقت نکردند. به عنوان مثال از فدراسیون برزیل و جمهوری چک خواستیم که اردویی در کشور آنها برگزار کنیم و با این تیم‌ها بازی کنیم اما آنها به ما جواب دادند که در حال حاضر به علت برگزاری لیگ مجالی برای تشکیل تیم ملی ندارند. برزیل اعلام کرد که حاضر است در شهریور و مهر به صورت رفت و برگشت با ایران بازی کند که ما این بازی‌ها را نهایی کردیم. همچنین در اوایل ۲۰۰۷ با جمهوری چک بازی خواهیم کرد. اما در این مقطع هیچ‌کدام از تیم‌های اروپایی و آمریکایی حاضر نشدند با ما بازی کنند و به این علت ما تصمیم گرفتیم دو بازی با لبنان انجام دهیم.»

■اگر قرار است با تیم‌های آسیایی بازی کنیم چرا لبنان انتخاب شد. آیا نمی‌شد بازی بهتری تدارک دید. مثلاً با همین ازبکستان بازی می‌کردیم!

بسیاری از قدرت‌های آسیا رقیبان ما هستند و نمی‌خواستیم با آنها قبل از مسابقات رودررو شویم. مثلاً همین ازبکستان حریف احتمالی ما در فینال خواهد بود و صلاح نبود با آنها بازی کنیم.

■حالا چرا ما باید به لبنان برویم. بهتر نبود آنها به تهران بیایند؟

به هر حال ایران قهرمان آسیا است و تمامی تیم‌های آسیایی آرزو دارند که با ایران بازی کنند. ما خودمان می‌خواستیم که به لبنان برویم. چند تا از بازیکنان ما جوان و تازه‌وارد هستند و تا حالا گمرک افغانستان را هم ندیده‌اند. بهتر بود قبل از شرکت در مسابقات آنها یک سفر خارجی را تجربه می‌کردند و به اصطلاح بدنشان به بدن بازیکن خارجی می‌خورد تا در مسابقات اصلی دچار استرس نشوند.

■به هر حال باید قبول کرد این تعداد بازی تدارکاتی برای ایران کافی نیست. فکر نمی‌کنید اگر تیم در ازبکستان خوب کار نکند با کمبود بازی تدارکاتی بهانه‌ای به دست مربی تیم داده‌اید؟

مربی تیم ملی گفته با همین بازی‌ها هم می‌تواند تیم را به خوبی آماده کند. در ایران هر کسی می‌بازد مرا به عنوان مقصر معرفی می‌کند. من عادت کرده‌ام که تقصیرها گردن من بیفتد.

■در مسابقات سال گذشته در ویتنام ایران با آن اقتدار همیشگی قهرمان نشد. اگر بازی جوانمردانه ژاپن برابر تایلند نبود ایران به نیمه‌نهایی هم نمی‌رسید. برای مسابقات این دوره نگران نیستید؟

مسابقات ویتنام بعد از جام‌جهانی برگزار می‌شد ما یک ماه و نیم قبل از مسابقات دست به یک جوانگرایی زدیم مربی جدید آوردیم و ده‌ها بازیکن قدیمی تیم را کنار گذاشتیم. یک تیم جوان و کم‌تجربه در ویتنام داشتیم. من همان موقع هم نگران بودم و از مردم خواستیم که ما را دعا کنند چون ما دست به یک ریسک بزرگ زده بودیم. اما الان جوانان ما تجربه حضور در مسابقات ویتنام و بازی‌های سالنی تایلند را دارند و من به صراحت می‌گویم به راحتی قهرمان می‌شویم.

■در تایلند و ویتنام مشخص بود که تیم دوم فاصله زیادی با تیم اول دارد. آیا این مشکل برطرف شده؟

مطمئن باشید هیچ مشکلی وجود ندارد و تیم دوم ما پیشرفت بسیار خوبی کرده و به اصطلاح جا افتاده است. تیم نسبت به تایلند هم کمی تغییر کرده و چهار تا از بازیکنان جوان ما جایشان را به چهار جوان دیگر داده‌اند در کل تیم هم‌تراز و یکدستی داریم. مثلاً در درون دروازه دو دروازه‌بان عالی به نام‌های رضا ناصری و مصطفی نظری حضور دارند. ای کاش هیچ‌کدام را نداشتیم چون انتخاب یک نفر از بین این دو سخت‌ترین کار است.

■پیش‌بینی‌تان از عملکرد تیم در ازبکستان چیست؟

همانطور که گفتم با اقتدار قهرمان می‌شویم. از گروه‌مان که صعود کردیم در نیمه نهایی ژاپن را شکست می‌دهیم و در فینال ازبکستان را می‌بریم و قهرمان می‌شویم.

بدون حیدریان

سال‌ها است که تیم ملی فوتسال ایران با حضور محمدرضا حیدریان جام قهرمانی آسیا را بالای سر می‌برد. اما این بار از کاپیتان خوش‌تکنیک تیم ملی در سال‌های گذشته خبری نیست و تیم ملی بدون کاپیتان ایرانی تیم «چه کانو» راهی ازبکستان می‌شود. در ویتنام حیدریان در تیم حضور داشت و آن مسابقات آخرین بازی‌های ملی این بازیکن محسوب می‌شود. پس از آن دیگر این بازیکن تکنیکی به تیم ملی دعوت نشد. تیم ملی بدون حیدریان در مسابقات سالنی آسیا در تایلند قهرمان شد و برای این مسابقات نام حیدریان در لیست ملی‌پوشان دیده نمی‌شود. ابتدا تصور می‌شد خود حیدریان تمایل ندارد تیم ملی را همراهی کند و به نوعی از تیم ملی کناره‌گیری کرده و شاید هم حضور او در ایتالیا مانع حضورش در تیم ملی می‌شد. اما بعد از چند ماه مشخص شد که حیدریان همچنان قصد دارد تیم ملی را همراهی کند اما از سوی مربیان تیم ملی دعوت نمی‌شود. چرا مربیان تیم ملی چنین بازیکن بزرگی را نادیده می‌گیرند و او را به تیم ملی دعوت نمی‌کنند؟ رئیس کمیته فوتسال در این‌باره می‌گوید: «بعد از مسابقات جام‌جهانی تایوان یک جوان‌گرایی در تیم به‌وجود آمد و بسیاری از بازیکنان کنار گذاشته شدند. یک عده بازیکن قدیمی هم پس از بازی‌های آسیایی ویتنام از تیم جدا شدند و به‌خاطر اینکه یک تیم جوان و نو بسازیم مجموعاً ۱۰ بازیکن پا به سن گذاشته را کنار گذاشتیم که یکی از آنها محمدرضا حیدریان بود. حیدریان سال‌ها برای تیم ملی زحمت کشیده و افتخارات زیادی برای تیم به ارمغان آورده و برای اینکه شأن این بازیکن بزرگ حفظ شود با او هماهنگ کردیم تا خودش اعلام کند از تیم ملی خداحافظی کند، اما گویا او قصد ندارد این کار را انجام دهد و همچنان به فکر بازی در تیم ملی است. همان‌طور که گفته شد به‌خاطر اینکه یک تیم خوب برای جام‌جهانی آینده داشته باشیم دیگر از حیدریان به عنوان بازیکن در تیم ملی استفاده نمی‌کنیم. حیدریان در این سال‌ها همواره برای تیم ملی خوب بازی کرده و با استفاده از تکنیک تحسین‌برانگیزش اجازه نداده سن و سال بالایش چندان به چشم بیاید. از طرفی بازیکنانی چون کاظم محمدی، وحید شمسایی و رضا ناصری خیلی جوان‌تر از حیدریان نیستند پس چرا دود این جوان‌گرایی تنها به چشم حیدریان رفته. درودگر در این‌باره توضیح داد: «حیدریان در اصل متولد ۱۳۴۷ است ولی برای اینکه بتواند به اروپا منتقل شود چند سال پیش پنج سال شناسنامه‌اش را کوچک کرد. در واقع او الان ۳۸سال دارد و طبیعتاً یک بازیکن ۳۸ساله نمی‌تواند خیلی به درد تیم ملی بخورد. کسی منکر ارزش‌های حیدریان نیست. او هنوز هم بازیکن خوبی است. همان‌طور که صانعی و معصومی بازیکنان قابلی هستند اما ما به جام‌جهانی بعد فکر می‌کنیم و به همین دلیل از بازیکنان بالای ۳۰ساله‌مان چشم‌پوشی کردیم.»

البته درودگر عنوان کرد کمیته فوتسال قصد دارد به خوبی از این بازیکن ارزشمند قدردانی کند: «ما به حیدریان پیشنهاد دادیم که به عنوان مربی در کنار تیم باشد اما او دوست دارد همچنان بازی کند. هر وقت که بخواهد فوتسال را کنار بگذارد ما حاضریم یک بازی دوستانه بسیار باشکوه برایش برگزار کنیم. مثلاً به او پیشنهاد دادیم که در بازی برابر برزیل خداحافظی کند که قبول نکرد. اگر هم تصمیم به مربیگری داشته باشد ما آماده هرگونه همکاری هستیم اما به نظر می‌رسد ایشان چندان به مربیگری علاقه نداشته باشد و پرداختن به خط و نقاشی را به مربیگری ترجیح می‌دهد.» به هر حال این‌بار جام قهرمانی آسیا در دستان بازیکن دیگری غیر از حیدریان قرار خواهد گرفت. امیدواریم آن فرد وحید شمسایی باشد.

گفت‌وگو با کاپیتان تیم ملی ایران قبل از سخت‌ترین قهرمانی در آسیا

شمسایی: تعطیلی تمرینات اشتباه بود

بهترین گلزن ملی فوتبال جهان که یک ایرانی است و وحید شمسایی گلزن قهار تیم ملی فوتسال ایران می‌تواند کاری کند که در فوتسال هم این افتخار مهم به ایران برسد. در حال حاضر مانوئل توبیاس با ۳۰۲ گل بهترین گلزن فوتسال جهان است. این برزیلی چند سالی است که کفش‌ها را آویخته و شمسایی ۲۷۷گله به ۲۶ گل دیگر نیاز دارد تا این رکورد را به تنهایی در اختیار بگیرد. خودش می‌گوید زیاد به این مسئله خوش‌بین نیست اما ما که باور نمی‌کنیم. کاپیتان ۳۰ساله ایران ۷ بازی برای رسیدن به هدفش فرصت دارد. ۲ بازی دوستانه برابر لبنان و ۵ بازی در ازبکستان.

■به‌عنوان باتجربه‌ترین بازیکن تیم ملی ارزیابی‌ات از مسابقات ازبکستان چیست؟ تیم بدون دیدار تدارکاتی آنچنان به ازبکستان می‌رود و همین مسئله در مورد آمادگی تیم کمی شک و تردید به‌وجود آورده؟

مسابقات هر سال سخت‌تر از سال قبل می‌شود. حریفان خیلی خوب پیشرفت کرده‌اند و با استفاده از امکانات و مربیان خوب دنیا از نظر تاکتیکی به سطح بالایی رسیده‌اند. ژاپن در این یکساله خیلی با سیاست کار کرده مثلاً در بازی‌های تایلند که شرکت نکرد همچنین تیمی که از ژاپن در بازی‌های باشگاهی آسیا در ساوه شرکت کرده که حتی یک ملی‌پوش هم نداشت. آنها در این یکساله تدارکات بسیار خوبی داشتند. یک اردوی دوماهه در برزیل برگزار کردند. در یک بازی ۴ بر یک باختند و در بازی دوم ۲ بر یک. همچنین قرار است یک ماه مانده به بازی‌های قهرمانی آسیا برزیل به ژاپن برود و یک بازی دوستانه انجام دهد. طبیعی است بازیکنی که ظرف دو سه ماه سه مرتبه بدنش به بدن بازیکنان برزیلی خورده باشد از قدرت، انگیزه و اعتمادبه‌نفس بسیار بالایی برخوردار می‌شود. ژاپن در این مدت سه‌بار با برزیل بازی کرده. ما با قرچک و صدرا مسابقه داشتیم. بازی با تیم‌های داخلی تنها یک حسن دارد؛ بازیکنان حریف خیلی باانگیزه‌اند و این باعث می‌شود دوندگی تیم بالا برود.

■پس تو معتقدی که ژاپن قصد داشته در این یکساله دستش برای ایران رو نشود و به همین دلیل در تایلند حاضر نبود؟

ژاپن یک مربی برزیلی زیرک دارد. در زمان بازی‌های سالنی آسیا او تیمش را به اسپانیا برده بود. او گفته بود که در یک سال دو بار ایران را می‌برد. مرتبه اول که سال گذشته در تایلند برد امیدوارم مرتبه دومی وجود نداشته باشد.

■به هرحال شکست سال گذشته تیم ملی برابر ژاپن و تساوی مقابل تایلند این نگرانی را به‌وجود آورده که نکند این بار هم تیم به مشکل برخورد کند؟

البته من خودم شخصاً نگران نیستم ولی خدا نکند که ما برابر این تیم‌ها به مشکل برخورد کنیم. این بار فرصت جبران نداریم. با تایلند در یک گروه قرار گرفته‌ایم. از هر گروه تنها یک تیم بالا می‌آید و اگر قرار باشد با این تیم مساوی کنیم کارمان برای صعود به اما و اگر می‌کشد. با ژاپن هم که در نیمه‌نهایی روبه‌رو می‌شویم و باخت به این تیم باعث حذفمان می‌شود. من تا حالا چند مرتبه بچه‌ها را جمع کرده‌ام در مورد مسائل آنها صحبت کردم و سعی کردم به بچه‌ها روحیه بدهم. البته باید بگویم با حرف که کاری درست نمی‌شود و باید بگویم کارمان خیلی سخت است خیلی سخت.

■از نظر فنی تیم را در چه سطحی می‌بینی؟

به نظر من جوان‌های ما هنوز به مرز پختگی کامل نرسیده‌اند و دو سال دیگر می‌توانند پتانسیل کامل خود را نشان دهند. در حال حاضر این جوان‌ها خیلی پرنوسان ظاهر می‌شوند. یک روز ۲۰ هستند یک روز ۹۰. اما بازیکن باتجربه همیشه در یک حد متعادل خود را نگه می‌دارد.

■در همین مسابقات تایلند هم دیده می‌شد که فاصله زیادی بین تیم اول و دوم وجود دارد. این فاصله کم شده؟

الان تیم ما از نظر شرایط فوتبالی خیلی بهتر از بانکوک شده اما کارمان در ازبکستان خیلی سخت است. پنج روز پشت سر هم بازی داریم؛ یک روز با تایلند و روز بعدی با ژاپن و همین مسئله از نظر ذهنی برای بازیکنان استرس به‌وجود می‌آورد. ما دو سال بعد باید در ژاپن در رقابت‌های مقدماتی جام‌جهانی شرکت کنیم و اگر در ازبکستان خوب نتیجه نگیریم از نظر ذهنی اثر بدی روی بازیکنان می‌گذارد. من هنوز هم امیدم به بازیکنان باتجربه تیم است. رضا ناصری، محمد رئیسی، کاظم محمدی، حسن زارعی و محمد هاشم‌زاده. اگر چند بازی تدارکاتی خیلی خوب می‌گذاشتیم این استرس‌ها کمتر می‌شد البته لبنان هم تیم چندان بدی نیست و این دو بازی برابر لبنان به تیم کمک خواهد کرد.

■واقعاً چرا کمیته فوتسال نتوانست بازی‌های بهتری تدارک ببیند؟

من نمی‌دانم فقط می‌توانم بگویم آقای درودگر خیلی تلاش کرد اما نمی‌دانم چرا تیم‌های دیگر حاضر نشدند با ایران بازی کنند. تا آنجا که من خبر دارم تنها دو، سه باشگاه اسپانیایی موافقت کردند با ما بازی کنند که در شأن تیم ملی ایران نیست که برود و با تیم‌های باشگاهی بازی کند.

■به چه دلیل تیم‌های دیگر حاضر نشدند با ایران بازی کنند؟ آیا مسائل غیرفوتبالی در این قضیه دخیل بوده است؟

من اطلاعات دقیقی در این‌باره ندارم فقط می‌توانم بگویم که من در گذشته شاهد بودم روزی دو، سه درخواست برای انجام بازی دوستانه به کمیته فوتسال می‌رسید ولی الان خبری نیست.

■تیم نزدیک به پنج ماه است که در اردو است اما بازی نمی‌کند. آیا این مسئله بازیکنان را خسته نکرده؟

این مسئله باعث خستگی و دلزدگی بازیکنان شده، الان هم اردو را به مدت ده روز تعطیل کرده‌اند. دلیلش را پرسیدم گفتند چون بازیکنان خسته شده‌اند تمرینات را تعطیل کردند تا بازیکنان از نظر روحی و بدنی احیا بشوند. من با این مسئله خیلی مخالفم اصلاً درست نیست ۲۰ روز مانده به مسابقات به مدت ۱۰ روز تمرینات تعطیل شود. به نظر من بدن‌ها افت می‌کند. البته من خودم برای اینکه چاق نشوم هر روز تمرین می‌کنم. اما تمامی بازیکن‌ها که حرفه‌ای فکر نمی‌کنند؛ شب‌ها بیدار می‌مانند و بدنشان افت می‌کند. من واقعاً از این مسئله دل‌چرکین هستم و به‌نظر من مربیان اصلاً کار درستی نکرده‌اند. من خودم دو سه مصدومیت از زانو داشتم که بهبود پیدا کرده ولی این تعطیلی ۱۰ روزه همه را وارد افت می‌کند.

■در گذشته چندین مرتبه اختلاف‌نظرهایی با جوراندیر مربی برزیلی تیم داشتی. آیا این اختلاف‌نظرها از بین رفته؟

البته اختلافاتمان فوتبالی بوده و مشکلی با هم نداریم.

■در مسابقات تایلند چند مرتبه در مورد پست بازی‌ات با مربی بحث شد؟

در همان بازی دیدید که من به پست اصلی رفتم و گل زدم و تیم برنده شد. در بازی با منصوری قرچک هم که نتیجه بازی دو بر دو بود مربی گفت همه توپ‌ها را به من بدهند و من یک پنالتی گرفتم و ۲ تا پاس گل دادم و تیم برنده شد. همه جای دنیا بازیکن و مربی سر یک سری مسائل اختلاف سلیقه دارند و این طبیعی است. به‌نظر من جوراندیر تمرین‌دهنده بسیار خوبی است اما بعضی اوقات در کوچینگ مشکل دارد. ما ایرانی‌ها در مواقعی با احساس و غیرتمان بازی می‌کنیم اما جوراندیر با این مسئله آشنا نیست. از طرفی او تا به‌حال برابر تیم‌های بزرگی چون ایتالیا و برزیل قرار نگرفته تا به‌طور کامل توانایی‌هایش مشخص شود.

■در مجموع تیم کنونی را از تیم ویتنام بهتر می‌بینی؟

از یک سال پیش صد درصد بهتریم چون جوان‌ها پخته‌تر شده‌اند.

■از تیم زمان انصاری‌فرد چطور؟

نه، آن تیم حداقل ۵۰، ۶۰ درصد بهتر بود. ما چند تا بازیکن بودیم که سال‌ها کنار هم بازی کرده بودیم و چشم‌بسته همدیگر را پیدا می‌کردیم.

■در این دوره به‌عنوان کاپیتان تیم ملی در مسابقات حاضر هستی. این مسئله تغییری در تو به‌وجود آورده؟

البته من در گذشته در سه تورنمنت معتبر کاپیتان ایران بوده‌ام ولی باید بگویم کاپیتان شدن تغییری در من به‌وجود نیاورده. زمانی که حیدریان در تیم بود باز من بودم که بیشتر با بچه‌ها صحبت می‌کردم و ارتباط روحی با بچه‌ها برقرار می‌کردم. اتفاقاً من دوست داشتم حیدریان در تیم می‌بود و از تجربه‌اش استفاده می‌کردم. شاید ما از نظر اخلاقی خیلی با هم سازگار نباشیم ولی از نظر فوتبالی دوران خوبی کنار هم داشتیم. حیدریان بازیکن بسیار بزرگی است و من دوست داشتم باز هم در کنارش بازی می‌کردم.

■احتمالاً یکی از اهدافت شکستن رکورد توبیاس است. فکر می‌کنی می‌توانی در این دو بازی دوستانه به این موفقیت دست پیدا کنی و بهترین گلزن جهان شوی؟

نه فکر نمی‌کنم.

■چرا؟

پست بازی‌ام در تیم عوض شده و الان در نقش یک پاسور بازی می‌کنم و شعاع حرکتی‌ام کمتر شده. البته فکر کنم نهایتاً کار به جایی کشیده شود که دوباره به شرایط قبلی برگردیم و همه توپ‌ها به من ختم شود.

■یعنی حدس می‌زنی کار تیم گره بخورد؟

امیدوارم به بن‌بست برخورد نکنیم ولی همانطور که گفتم کار خیلی سختی داریم.

■ نگاه

تاریخ‌نگاری مهمترین خبر روز

رامین قائم‌مقامی

پرسپولیس در لیگ سال ۱۳۶۱ فوتبال تهران توفانی‌تر از قبل بود. نیروی زمینی، شاهین، نیرومند، نفت، تهران جوان و اکباتان چاره‌ای جز شکست در برابر سرخپوشان نداشتند. نابغه تیزپای فوتبال ایران- ناصر محمدخانی- با آن استارت‌های انفجاری و حرکت‌های پا به توپ چشم‌ها را خیره کرده بود. در کنار او بودند نام‌آورانی چون کارگر، درخشان، پنجعلی، سلطانی، مایلی‌کهن، عربشاهی، حسن‌زاده، سیدعلیخانی، کاشی‌نژاد و از همه بزرگتر، پروین.

بزرگمرد فوتبال آسیا می‌رفت اولین لیگ قهرمانی را در مقام بازیکن- مربی فتح کند. در پایان فصل، پرسپولیس با بهترین کارنامه ممکن قهرمان شد و پروین آقای گل مسابقات. احتمالاً اولین و آخرین هافبک آقای گل در جهان با متوسط گل خیره‌کننده: یک گل در هر بازی (۱۵ بازی، ۱۵ گل زده).

در یکی از بازی‌های لیگ آن سال جمعه ۶۱/۳/۲۸ پرسپولیسی‌ها با تاخیری یک‌ساعته وارد زمین شدند. انتظار و اعتراض بیست و چند هزار تماشاگر مشتاق و لب‌تشنه در امجدیه به جایی نرسید. شایعه شد که پرسپولیس مسابقات را تحریم کرده، تنها حضور چند لحظه‌ای پروین در آستانه تونل رختکن (ضلع جنوب غربی) تماشاگران را به ماندن دلگرم کرد.

در نهایت پرسپولیس آمد. توفانی هم آمد و چهار گل در دروازه نیروی زمینی کاشت اما دلخوری و ناراحتی در چهره یاران پروین مشهود بود. صبح روز بعد دلیل تاخیر «یک‌ساعته» دیروز را کیهان ورزشی اعلام کرد: اعتراض سرخپوشان به ممنوعیت ورود بانوان به ورزشگاه. البته قدیمی‌ترها خوب به خاطر دارند در آن سال‌ها و حتی در دوران قبل از انقلاب تعداد بانوان حاضر در استادیوم‌های تهران از انگشتان چند دست تجاوز نمی‌کرد، آن هم شامل خانواده ورزشکاران و یا مادرانی همراه با فرزند خردسال خود در ورزشگاه بود. ظاهراً پرسپولیسی‌ها معترض بودند که چرا این محدودیت از قبل به خانواده آنها ابلاغ نشده تا در آن گرمای کشنده تا پشت درهای استادیوم نیایند و اصلاً این محدودیت خودخواسته و من‌درآوردی از کجا منشا گرفته. در نهایت همان معدود بانوان هم پذیرفتند کار مردانه فوتبال را به مردان بسپارند و برای همیشه قید حضور در ورزشگاه‌ها را بزنند. پرسپولیسی‌ها هم دیگر سروصدایی راه نینداختند. سال ۱۳۶۱ همان سالی بود که فدراسیون فوتبال ایران با یک نامه یک صفحه‌ای خطاب به فیفا از حضور در مقدماتی جام جهانی ۸۲ اسپانیا عذر خواسته بود و این امکان وجود داشت که این بار با نامه‌ای نیم‌صفحه‌ای عذر پرسپولیس و اصلاً عذر فوتبال باشگاهی را خواست. طنزآمیز اینکه در همان روزها مسابقات فوتبال جام جهانی در کشور اسپانیا برگزار می‌شد و الجزایر به‌عنوان پدیده مسابقات در اولین گام آلمان، قهرمان اروپا را شکست داده بود. مردم می‌گفتند الجزایر به کجا رفته و ما کجای کاریم (ده سال بعد الجزایر آن‌چنان دچار تشتت و بحران شد که دیگر فوتبالی هم برایش باقی نماند. حالا ما به جام جهانی می‌رویم و آنها غبطه می‌خورند.)

تا فراموش نشده بگویم در آن روزها شایعه بود که مخالفان پرسپولیس (بخوانید استقلالی‌ها) توطئه جلوگیری از حضور بانوان، آن هم تنها نیم‌ساعت مانده به شروع بازی را پیش آوردند تا با تحریم بازی از سوی پرسپولیس که مسبوق به سابقه هم بود، دو امتیاز نقد از کیسه پرسپولیس خارج شود.

بقیه ماجرای ما به طور خلاصه به شرح زیر است: جنگ ایران و عراق ۶ سال پس از آن تاریخ ادامه یافت تا اینکه آتش‌بس اعلام شد. سه برنامه ۵ساله عمرانی در کشور اجرا شد، ۵ دوره ریاست‌جمهوری با سه رئیس‌جمهور منتخب سپری کردند. ۶ رئیس جدید سازمان ورزش کشور را ریاست کردند، تیپ‌ها و طیف‌های متفاوت و متضاد بر کشور مدیریت و حکمرانی کردند، در حدود ۲۵ میلیون نفر به جمعیت کشور افزوده شد، دو زلزله حدود ۷ ریشتری شمال و جنوب کشور را لرزاند و همه‌ساله زلزله‌های ۶ریشتری میهمان و در حقیقت میزبان کشورمان شدند، صدها و بلکه هزاران ممنوعیت ایجاد و یا رفع شدند، اما محدودیت ایجاد شده در سال ۶۱ همچنان ماند که ماند. ممنوعیتی که معلوم نشد در اواخر خرداد ۱۳۶۱ در شرایطی که جامعه سرمست فتح خرمشهر در سه هفته پیش از آن بود از جانب کدام مرجع و مقامی در آن جمعه سوزان وضع شده بود. این ممنوعیت سالیان سال بدون خدشه باقی ماند و از ممنوعیت تماشای فوتبال در امجدیه برای بانوان تبدیل شد به ممنوعیت حضور بانوان در استادیوم‌های ورزشی آقایان و بالعکس در سراسر کشور.

۱۵ سال پس از آغاز ممنوعیت، صدها زن مشتاق برای استقبال از فوتبالیست‌های راه یافته به جام جهانی در آذر ۷۶ وارد استادیوم آزادی شدند. ضمن اینکه حضور ده‌ها تماشاگر زن ایرلندی، کره‌ای و ژاپنی در سال‌های اخیر در ورزشگاه آزادی سیاست ممنوعیت را با چالشی جدی مواجه ساخته. خبرنگاران زن هم تا حدی سیاست فوق را با حضور خود در ورزشگاه‌ها خدشه‌دار کرده‌اند. سازمان تربیت‌بدنی در سالیان اخیر اجازه حضور و تماشا را به زنان در اکثر رقابت‌های ورزشی مردان داده است، تا به این لحظه موردی فساد و اختلاط زن و مرد مشاهده نشده، مسئولان حراست سازمان به خوبی شرایط را کنترل کرده‌اند و ورزشکارانی که مادر، همسر و یا دختر خود را در کنار خود می‌بینند با روحیه بهتری مبارزه می‌کنند، تماشاگران مرد نیز در حضور همان تعداد محدود خانم در ورزشگاه رفتار بهتری انجام می‌دهند و الفاظ زیباتری به کار می‌برند. سازمان تربیت‌بدنی حضور بانوان را در ورزشگاه‌ها از سالیان پیش در دستور کار قرار داده و نتیجه آن حضور تماشاگران زن در بسیاری از رقابت‌های ورزش مردان، شامل تنیس، دو و میدانی، والیبال، بسکتبال، هندبال، کاراته و جودو است. بزرگترین مشکل برای حضور زنان در آزادی مشکلات سخت‌افزاری است، ضمن اینکه نمی‌توان عادت ربع قرنه جاری را یک‌شبه تغییر داد.

در خاتمه باید به نگران‌کننده‌ترین قسمت ماجرای اخیر - که علاوه بر رسانه‌های داخلی، رسانه‌های خارجی را هم درگیر خود ساخته- پرداخت: فقدان نگاه کارشناسانه به قضایا در کشور. در ماجرای اخیر کافی بود معاون سازمان ورزش با کمک معاون فرهنگی فدراسیون فوتبال عده‌ای دانش‌آموز دختر را به شکلی کاملاً هماهنگ در یکی از دیدارهای کم‌تماشاگر اخیر تیم ملی فوتبال نظیر بازی مقابل چین‌تایپه به استادیوم آزادی می‌آوردند. تدریجاً یکی از جایگاه‌های طبقه اول در اختیار بانوان قرار می‌گرفت و علاقه‌مندان و فوتبال‌دوستان زن (که آمار دقیقی از این عزیزان در دست نیست) به آرزوی خود می‌رسیدند، در خاتمه باید از مسئولان کشور تقاضا داشت با نابهنجاری‌ها، تابوها و اشتباهاتی که جامعه در طول سالیان دراز به آنها خو گرفته کارشناسانه‌تر و هوشمندانه‌تر برخورد کنند.